

Píšu teď poslední dobou spíš jen o tom, jak se nám co zhoršilo. A páč hodlám i nadále býti nezdolným optimistou, sepíšu tentokrát naopak to, co mi udělalo s Tali radost. Tak třebaas to, že minulej pátek jsem po delší době vzala oba ohaříky na odpolední procházku najednou. Páník ještě nebyl doma, já sice původně měla v plánu, vzít si jen Talimůru, ale na druhou stranu, zas už by to chtělo jet ve dvou. Uvidíme, jak nám to půjde. No a víte, že to nebylo tak úplně marný. Zatímco před rokem by to byl slušnej nářez, vyrazit takhle s oběma, šli jsme v podstatě na pohodu. Rumíček si chvilku počkal, když se Tali začichala u rybníčků u myšoděr, a ona naopak zase, když se začuchal u vzkazu nějaký tý Angelíny Džolí (jo, jo, už to zase začlo v okolí hárat). Za samoškou, jsme si pěkně hromadně procvičili chůzi u nohy a kupodivu i docela vzhledně prošli úsek kolem bývalého fotbalového hřiště, kde Tali poslední dobou chytala svůj drajvovej hysteráček (evidentně se to stalo útočištěm nejen pro bažanty, ale i ty srnky).

A jako bonus?? Když jsem jí pustila na kraji pole..... zůstala tam. Eh! Našla si pár myšoděr a udělala si myšopárty. My si zatím s Rumíčkem pěkně čtali tenisák. Občas jsem ho odložila a naopak šla za Talimůrou si pocvičit, že krom těch myšoděr tam existuju i já. Pak za námi dorazil i páníček. Tím pádem jsem se mohla vrátit k původnímu plánu, poslat ho na relaxační procházku s Rumajzlíkem trpajzlíkem a vzít si zločineckou bandu Fleků. Fleky měly taky úmysl. Honem honem, vyrazíme, poletíme. Tak to teda ale ne! Zatrhla jsem jí tipec a pak už jsme se domluvily. A mohlo se pro tentokrát i pracovat. Jak to ondynoj bylo ne na pytel, ale hrozný, tak tenhle pátek se nám dařilo. Navedla jsem ji do míst, kde jí to bere a šly jsme hledat ty bažantíky. Sice jsme je nenašly, ale dařilo se mi s ní domluvit natolik, že postupovala opravdu pomalu a když jsem jí dala sedni, tak přes to, že byla u vytržení, SI SEDLA!!! Malý to sasrak.

Dalším sasrakem bylo, že jsme se dohodly v pohodě na tom, že do tý stařiny se dneska prostě nepůjde. Ne, nepůjde a hotovo. Se třeba to..... ehm... zblázni :-), říkala jsem si. Zcela nečekaným sasrakem byl moment, kdy jsem jí uprostřed míst, kde má zase potíže normálně fungovat, dovedla ke hře. Udělali si tam v louce byčiglísti různé můstky na skoky. A já jí nejdřív dokázala přesvědčit o tom, že nepůjde šmejdit do trávy, ale pěkně na povel vyběhne nahoru a pěkně zase dolů. Tady jsme vždycky s Bubinkou trénovaly Bubicross. Moc jí to bavilo, usmívám se ještě teď, když o tom píšu. Jak ta na sebe byla vždycky hrdá!! Taky měla na co, s těma jejím a noženkama :-). Bubi moje.

No tohle je trošku jinej levl. Páč pustit tady ted' Talimůru z vodítka, tak nemám s kým trénovat □ , to dá rozum. No a právě, takže na vodítku jedině. Když se Tali dá do pohybu... je to pro mě adrenalin. Nikdy nevím, zda budu, či nebudu plachtit. Pro tentokrát s sebou asi vzala trochu rozumu, takže jsme si pak mohly hrát i s balonkem, kdy jsem jí ho smečovala nahoru na hroudu, ona tam vždycky vylítla, jenže balonek jí pochopitelně vzal kramle dolů... joooo, dobrý to bylo. Fakt. Za odměnu jsme zabrousily na cestičku vedoucí stařinou, kde se nechtělo nic, jen aby pěkně držela trasu. A pak jsem jí zkusmo schovala tenisák mimo cestu. Hezky ho několikrát našla. A pak nás našel Rumíček. Jééé to bylo radosti. Z jeho strany ovšem. Tali se totiž v ten moment už zase zajímala o jediný. O zvěř. Ozvalo se volání drajvu a svět přestal existovat, kdokoliv, cokoliv Tak jsem poslala oba hošičky jiným směrem a my vyrazily na inkriminované místo. Věděla o tom bažantovi sto kiláků dopředu. Má moc dobrej nos. A já tentokrát nejen nervy ale i klouby a svaly a šlachy a vůli.... prostě všechno. Věděla jsem, že to přijde, to byla super výhoda. A rozhodla se, že ani o milimetr to se mnou nesmí hnout. Povedlo se. Vylít bažant, ozvalo se moje NE! a zapustila jsem kořeny. Tím, že jsem zavrhla stopku, která jí při jejím projevu vždycky trochu pohybu dopřála a měla ji jen na vodítku, hrály body pro mě. Fakt jsem se zapíchla a naopak ji stáhla k sobě. Hysterku. Nedovolila jsem jí to její zmítání se, stáhla ji k sobě, držela ji, a mluvila tichým uklidňujícím hlasem, dovedla jsem ji do klidu, ležela tam, chudák, oči zas v transu. Hladila jsem ji, uklidňovala, až mě zas začala vnímat. Pak jsem jí dovolila si místo pročíst, pročuchat. A vyvedla ji stranou k myšodírám. Ať si obě oddechne.

Po nějaký době jsem se vrátily kousek zpátky, procvičit si na takových místech zase trochu ovladatelnost. Stačilo mi to, že reagovala na to, že si má sednout. A to už jsme v dálce na konci týhle části luk viděli Rumíčka s páníčkem. A zamířily k nim. A zase se Rumíček radoval se shledání. A..... zase bylo Talince šecičko jedno. Ale kdyby jenom to. Upřímně řečeno, ten pes je v těch momentech fakt tím feťákem a já musím hodně ovládat svoje emoce. Odedávna vnitřně hodně nesnáším jakoukoliv pomatenost z čehokoliv, závislost na čemkoliv, kdy se jedinec chová hůř než blázen. A jak si Tali vyčíhla ten moment, kdy jsme se všichni potkali, tak se mnou dost ošklivě smýkla. A tohle ona umí. Obojí, jak se mnou smýknout, tak vystihnout tu jednu jedinou vteřinu, kdy z nějakého důvodu musíte svou mysl, pozornost a ostražitost směřovat jinam. A pak vám to dá sežrat. I proto jsou procházky s ní často tak náročný. No nic, popojela jsem si. Ale tím to skončilo, páč ona si naoplátku popojela zpátky a já jí drapla za tu její kušnu a se slovem DOST! si ji přitáhla k sobě. Dle zvuku který madam vydala, to vypadalo, že jsem jí vyrvala játra, žlučník, žaludek, slezinu, střeva, plíce, srdce

komplet všechno, zaživa z těla a ještě jí u toho rozčtvrtila. Což bych bývala opravdu všechno s největší chutí i udělala. Jsem trochu přecitlivělá asi, takže jsem to neudělala ☹ ☹ . A šli jsme fšící napohodu domů ☹ ☹ .

V sobotu ráno mi taky udělala ta můra flekatá v podstatě radost, protože při ranním venčení docela hezky na louce poslouchala. Když si dala pár koleček s Maximusem, který jí bezhlavě zbožňuje a nadšením kníká, když ona ho masakruje, dala pak přednost hře se mnou a pešičkem před tím, že by ráčila s ním. Hra s pešičkem - tady mi udělala po dlouhý době taky radost, protože už ta hra byla trochu normálnější. A ne tak brutální. Pořádila jsem jí ho už dávno, protože vím, že se ráda přetahuje. Jenže - její styl přetahování je - tak jako všechno ostatní u ní - dost nebezpečnej. Jednak teda je přesně ten typ psa, co nemíří, ona drapne a je jí jedno, naprosto jedno, kde. Jestli tam máte, nemáte ruku. Fučik. A taky, protože má opravdu půlku mojí váhy a je u toho dravá jak u všeho - dává to mé - již takhle od ní zničené tělesné schránce - značně na frak. V době pořízení pešička jsem s tím pak musela přestat, protože bych nedožila švestek. Což mě hodně mrzelo, protože to byl dobrej způsob, jak ji k sobě natáhnout a zároveň i možnost jí pěkně odměnit. Teď jsem ho po dlouhé době zkusila vytáhnout a vypadá to, že by to mohlo jít. Uvidíme.

Odpoledne si ji vzal páník a šli se spolu projít do polí, my si vyrazili s Rumíčkem, který mi nejdřív ještě zdatně pomáhal v kůchni při přípravě obžerstvení pro páníka na cestu. Ten totiž vyrážel s naším kamarádem na koncert za hranice všedních dní. A protože v době, kdy se pořizovaly lístky, to bylo s mámou špatný a já neměla náladu na nic, lístek jsem tehdy nechtěla. Tím, že to stejně nebyli hošičci, tak zas o tolik nešlo, že nepojedu. Aspoň nemusíme otravovat Danušku s hlídáním.

Užili jsme si to se Štajníkem moc, moc, moc a domů dorazili tak, že jsme ještě páníčka před odjezdem zastihli. Když pánové odjeli, pustila jsem se do výroby kynutýho závinu (Kterej se mi přes vzhledovou nedostatečnost ☹ chuťově velmi povedl. Je to taková vychytávka, když máte chuť na buchtu, ale buď málo času, nebo málo chuti se crcat s každou jednotlivou buchtou. Uděláte si pevný kynutý těsto, vyválíte ho na čtverec, hoooooodně bohatě ho naplníte - tady si můžete dovolit fááákt hodně moc náplně, ne jako u buchet, kde to má tendenci utíkat, když jste s náplní velkorysá kuchařka. No a zamotáte, přetransportujete do vymazanýho pekáče a necháte, ať si to pěkně nakyne. Pak frknete do trouby a je to!)

Mezi tím, než se to dopeklo, měli oba dostatek času si odpočinout a tak jsem poté, co jsem vyndala vonícího závína z trouby, odolala chuti uvařit si kafe a narvat do sebe ještě teplej závin a šla radši s Flekaticí ven. Když máme možnost pěkně trénovat klidný venčení. Trochu jí to v závěru nevyšlo, takže zatčení a domů. A my si jdeme s Rumíčkem. Vynesli jsme koš, papír a všechno vytríděný, hráli jsme si s balonkem a honili se kolem zábradlí. Což navrhnul přímo on sám. Doběhl k zábradlí a dělal filutu. Dokonce i poskakoval z jedné strany zábradlí na druhou, abych jako nebyla na pochybách, o co mu jde. To musíte splnit, takovouhle žádost, a to i když se kolemjdoucí dívají tak, že jasně vidíte, co si o vás myslí. Rumíček mi nadával hrozivě moc, protože jsem se mu smála, když se při honičce kolem toho zábradlí marně snažil procedit krz špruše, jak si chtěl fikaně zkrátit cestu. Nějako zapomněl, že už to dloooooouho, ale fakt dloooooouho nejde. Že už je velkej pán. Pak mě dopadnul a měla jsem ho až na hlavě.

Když jsme došli dom, vzala jsem Tali znovu ven. A to už byla jiná procházka. To vám byl pozornej pejsek hodnej. A opět mi to umožnilo téměř nemluvit, nemuset jí furt hlasem korigovat. Fajn to bylo. A pak si dali výbornou večeříčku a vytuhli na pelíšcích. A já měla čas jen pro sebe. Myslím, že to každá ženská zná. Jakej to je pocit, mít čas od času prostor jen pro sebe. Pustila jsem si muziku a dala se do díla. Neboli, zdobila jsem si byt. K podzimu. Koupila jsem si hezký proutěný korpusy a ty využila jako základ. Velkou látkovou kytičku se závěsem a malinkejma květníčkama jsem si dala zvenku na dveře. Když jsem byla se vším hotová, zapálila jsem si milion třista svíček, špuntla si prosecco a relaxovala si. A ohařiska spali a spali, jak ty broučci od pana Karafiáta. To vám byl takovej božskej klid! ☺ . Na večerní venčení jsem je musela budit. A pak už jsme šli na kutě. Pěkně společně na gauč, nechali jsme si otevřené dveře, abychom slyšeli až se vrátí v noci páník a vytuhli jsme na jedný hromadě. Což mě ovšem ráno stálo zablokovaněj krk, protože Rumíček něžná duše spí tak, že o něm ani nevíte, ale bohužel o roztahovačnejch germánskejch Flekách víte zatraceně dobře.